



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 422/2019
24.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Небојше Ђокића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК 362/15 од 04.10.2018. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 7/19 од 13.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Небојше Ђокића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК 362/15 од 04.10.2018. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 7/19 од 13.02.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу ЗК 362/15 од 04.10.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које су му утврђене новчане казне у одређеним износима од по 40.000,00 динара и осуђен на јединствену новчану казну у одређеном износу од 80.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена у казну затвора и то тако што ће за сваки започети 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ближе наведене у изреци ове пресуде.

Приватни тужиоци ББ и ВВ, ради остваривања имовинско правног захтева упућени су на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 7/19 од 13.02.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адв. Небојше Ђокића, а пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК 362/15 од 04.10.2018. године потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Небојша Ђокић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде у смислу навода захтева, или пак исте укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Небојше Ђокића, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7. и став 2. став 1. Законика о кривичном поступку је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адв. Небојша Ђокић, у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем правноснажних пресуда повређена одредба члана 65. став 2. ЗКП, којом је прописано да се приватна кривична тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, па сходно томе суд је требало да предметну тужбу одбаци као неблаговремену, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, то јест да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, према стању у списима предмета Основног суда у Крушевцу ЗК 362/15 оштећени ББ и ВВ у својству приватних тужилаца – оштећених, поднели су основном суду у Крушевцу приватну кривичну тужбу против окривљеног АА због кривичног дела увреда из члана 170. КЗ извршеног дана 09.03.2015. године. Из пријемног печата Основног суда у Крушевцу произилази да је наведена кривична тужба у Основни суд у Крушевцу примљена поштом дана 10.06.2015. године, у два примерка и са једним прилогом, а да је предата пошти – препоручено, на рецепни број 112587538 дана 09.06.2015. године.

Одредбом члана 225. став 2. ЗКП, прописано је да када је поднесак упућен преко поште препорученом пошиљком или телеграфским путем, дан предаје пошти сматра се као дан предаје ономе коме је упућен.

Имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда у моменту подношења приватне тужбе није истекао преклузивни рок од три месеца

прописан одредбом члана 65. став 2. ЗКП, за подношење исте, због чега овај суд неоснованим оцењује наводе из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, да је предметна приватна кривична тужба поднета након истека рока прописаног одредбом члана 65. став 2. ЗКП, па сходно томе неосновано се правноснажне пресуде побијају због повреде одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адв. Небојша Ђокић, у захтеву за заштиту законитости такође истиче и да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на исказу приватног тужиоца – оштећеног ББ који је испитан као сведок, а који је према наводима захтева морао бити удаљен из суднице када су окривљени ВВ и АА давали своју одбрану, те су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Одредбом члана 390. став 3. ЗКП, прописано је да ако оштећени као тужилац или приватни тужилац треба да буду испитани као сведоци, неће се удаљити из суднице.

Наиме, оштећени као тужилац и приватни тужилац су странке у поступку и уколико имају својство сведока, не може им бити ускраћено, или ограничено основно право које странка има, да присуствује главном претресу и присуствује извођењу доказа (члан 50. став 1. тачка 9) ЗКП).

Из наведеног произилази да је у конкретном случају, суд поступао у свему у складу са одредбама ЗКП-а, па се неосновано у захтеву браниоца окривљеног указује да се пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест да је доношењем правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети, ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана, одређени су услови под којима окривљени преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона и то таксативно набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74. члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП), те су тако овом одредбом права окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости због повреде закона, ограничена у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Бранилац окривљеног АА, адв. Небојша Ђокић, у образложењу захтева за заштиту законитости наводи и да у конкретном случају нема радње извршења кривичног дела увреда која је окривљеном стављена на терет, из чега произилази да је захтев поднет и због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које повреде је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, али се не опредељује у чему се ова повреда материјално правне природе састоји, већ бранилац оспорава чињенична утврђења првостепеног и другостепеног суда и

износи свој лични став, да у радњама окривљеног не стоје битни елементи кривичног дела увреда, а што не представља разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Бранилац окривљеног АА, адв. Небојша Ђокић, захтев за заштиту законитости поднео је и због повреде закона из члана 379. став 2. и члана 240. ЗКП, а које повреде не представљају законом (члана 485. став 4. ЗКП) дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и став 2. тачка 1) ЗКП на које се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на остале наведене повреде закона недозвољен, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.